सर्व्वास्त्रेषु स निष्णातः पार्थिवेष्वितरेषु च। महाबलो महासत्त्वो महावीर्य्यो महारथः।
स कदाचिन्मृगं विद्ध्वा गङ्गामनुसरन्नदीं। भागीरथीमल्पजलां शान्तनुर्दृष्टवान्नृपः।
तां दृष्ट्वा चिन्तयामास शान्तनुः पुरुषर्षभः। स्यन्दते किं त्वियं नाद्य सरिच्छ्रेष्ठा यथा पुरा। ९९९
ततो निमित्तमन्विच्छन्ददर्श स महामनाः। कुमारं रूपसम्पन्नं बृहन्तं चारुदर्शनं।
दिव्यमस्त्रं विकुर्व्वाणं यथादेवं पुरन्दरं। कृत्स्नां गङ्गां समावृत्य शरैस्तीक्ष्णैरवस्थितं।
तां शरैराचितां दृष्ट्वा नदीं गङ्गां तदन्तिके। अभवद्विस्मितो राजा दृष्ट्वा कर्म्मातिमानुषं।
जातमात्रं पुरा दृष्ट्वा तं पुत्रं शान्तनुस्तदा। नापलेभे स्मृतिं धीमानभिज्ञातुं तमात्मजं।
स तु तं पितरं दृष्ट्वा मोहयामास मायया। संमोह्यतु ततः क्षिप्रं तत्रैवान्तरधीयत। ९९९५
तदद्भुतं ततो दृष्ट्वा तत्र राजा स शान्तनुः। शङ्कमानः सुतं गङ्गामब्रवीद्दर्शयेति ह।
दर्शयामास तं गङ्गा बिभ्रती रूपमुत्तमं। गृहीत्वा दक्षिणे पाणौ तं कुमारमलङ्कृतं।
अलङ्कृतामाभरणैर्विरजोऽम्बरसंवृतां। दृष्टपूर्व्वामपि स तां नाभ्यजानात्स शान्तनुः।
॥ गङ्गोवाच ॥ यं पुत्रमष्टमं राजंस्त्वं पुरा मय्यविन्दथाः। स चायं पुरुषव्याघ्र सर्व्वास्त्रविदनुत्तमः।
गृहाणेमं महाराज मया संवर्द्धितं सुतं। आदाय पुरुषव्याघ्र नयस्वैनं गृहं विभो। १०००
वेदानधिजगे साङ्गान्वशिष्ठादेष वीर्य्यवान्। कृतास्त्रः परमेष्वासो देवराजसमो युधि।
सुराणां सम्मतो नित्यमसुराणाञ्च भारत। उशना वेद यच्छास्त्रमयं तद्वेद सर्व्वशः।
तथैवाङ्गिरसः पुत्रः सुरासुरनमस्कृतः। यद्वेद शास्त्रं तच्चापि कृत्स्नमस्मिन्प्रतिष्ठितं।
तव पुत्रे महाबाहो साङ्गोपाङ्गं महात्मनि। ऋषिः परैरनाधृष्यो जामदग्न्यः प्रतापवान्।
यदस्त्रं वेद रामश्च तदेतस्मिन्प्रतिष्ठितं। महेष्वासमिमं राजन्राजधर्म्मार्थकोविदं। मया दत्तं निजं पुत्रं वीरं वीर गृहं नय। १००५
॥ वैशम्पायनउवाच ॥ तथैवं समनुज्ञातः पुत्रमादाय शान्तनुः। भ्राजमानं यथादित्यमाययौ स्वपुरं प्रति।
पौरवस्तु पुरीं गत्वा पुरन्दरपुरोपमां। सर्व्वकामसमृद्धार्थं मेने चात्मानमात्मना।
पौरवेषु ततः पुत्रं राज्यार्थमभयप्रदं। गुणवन्तं महात्मानं यौवराज्येऽभ्यषेचयत्।
पौरवाञ्छान्तनोः पुत्रः पितरञ्च महायशाः। राष्ट्रञ्च रञ्जयामास वृत्तेन भरतर्षभ।
स तथा सह पुत्रेण रममाणो महीपतिः। वर्त्तयामास वर्षाणि चत्वार्य्यमितविक्रमः। १०१०
स कदाचिद्वनं यातो यमुनामभितो नदीं। महीपतिरनिर्द्देश्यमाजिघ्रद्गन्धमुत्तमं।
तस्य प्रभवमन्विच्छन्विचचार समन्ततः। स ददर्श तदा कन्यां दाशानां देवरूपिणीं।
तामपृच्छत्स दृष्ट्वैव कन्यामसितलोचनां। कस्य त्वमसि का चाऽसि किञ्च भीरु चिकीर्षसि।
साऽब्रवीद्दाशकन्याऽस्मि धर्म्मार्थं वाहये तरिं। पितुर्न्नियोगाद्भद्रं ते दाशराज्ञो महात्मनः।
रूपमाधुर्य्यगन्धैस्तां संयुक्तां देवरूपिणीं। समीक्ष्य राजा दाशेयीं कामयामास शान्तनुः। १०१५
स गत्वा पितरं तस्या वरयामास तां तदा। पर्य्यपृच्छत्ततस्तस्याः पितरं सोऽप्यकारणात्।